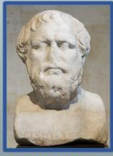
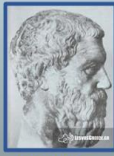

Μητσοτάκης – Ερντογάν... σε συγκλίνουσες τροχιές ???
«Γαλάζιες Πατρίδες».....Causus Belli ???

ΠΙΤΤΑΚΟΣ

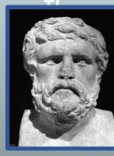
ΑΛΚΑΙΟΣ

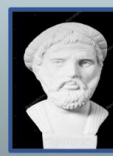
ΠΛΑΤΩΝ

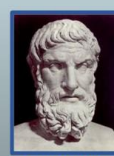
ΣΑΠΦΩ

ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ

ΟΙΝΟΠΙΩΝ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

25 Σεπτεμβρίου 2019

«Στο απέναντι βουνό χρυσό φως καίει, παράξενο!

»Στη μέση καθισμένη μια κοπελιά, τα μάτια της υγρά, εγώ δεν είμαι άσπλαχνος, μια απλωτή, μια απλωτή ακόμη απ' τ' Αίβαλί.

»Περίμενέ με Μυτιλήνη που σε ξέρω από το 1455.

»Λεβέντες του Τσακά Μπέη που είστε σπαθάτοι.

»Η ιαχή, ένας είναι ο Αλλάχ, ν' αντηχήσει στη δική μας Χίο.

»Σαν πατήσεις τα νησιά με το Μπαρμπαρόσα, πήγαινε στο σπίτι που γεννήθηκα.

»Στη σκέψη μου γυρνάς ρόδινο Καστελόριζο, εσύ εκεί εγώ ντρέπομαι.

»Η νοσταλγία της Ρόδου μου καίει την καρδιά.

»Στη Σάμο, το φανάρι που άναψε ο Τσακά-Μπέης με περιμένει ακόμη στο λιμάνι.

»Είναι η Κως που περιμένει το σεισμό, που έρχεται από τεσσάρων αιώνων δρόμο.

»Σήμερα σε ποιούς έμεινε ο τόπος που κυμάτιζε η σημαία μου;»

Ναι, οι εθνικοί στόχοι της Τουρκία, διατυπωμένοι πριν αρκετές δεκαετίες με ποιητική έκφραση και έντονο λυρισμό. Πρόκειται για ένα ποίημα που αγκαλιάζει το σύνολο των Ελληνικών νησιών του Ανατολικού Αιγαίου, των παραλίων της Ιωνίας, το οποίο έχει υιοθετηθεί επίσημα και από το Μορφωτικό Ινστιτούτο της Τουρκίας.

Ποιητική αδεία, η ιστορία “έρχεται από τεσσάρων αιώνων δρόμο”. Και βέβαια αποτελεί ύβρη η αποσπασματική αναφορά της Ιστορίας. Η ιστορία τριών και πλέον χιλιάδων ετών των νησιών του Ελληνικού Αρχιπελάγους, παρασιωπείται! Μια γενναία βουτιά του Τούρκου ποιητή στην αρχαιοελληνική γραμματεία θα τον κοινωνούσε με τον

ελληνικό πολιτισμό και τη φιλοσοφία των νησιών αυτών, ως συμπληρώματα των όσων οικοδομήθηκαν από τους Έλληνες στη γη της Ιωνίας.

“Ανέχου υπό των πλησίον μικρά ελαττούμενος”. “Δεινόν συνιδείν το μέλλον, ασφαλές το γενόμενον”. “Κακοπραγούντα (τον δυστυχούντα) μη ονειδίξει, επί γαρ τούτοις νέμεσις θεών κάθηται”. Και πόσα άλλα θα είχε να του πει ο σοφός Πιπτακός ο Μυτιληναίος. Και ο αρχαίος ποιητής της Μυτιλήνης, Αλκαίος, θα τον συμβούλευε με την ελληνική γλώσσα του έβδομου π.Χ. αιώνα, ότι *“Δεν είναι προς το συμφέρον σου να εμπιστεύεσαι την καρδιά σου στους κακούς γειτόνους”.* Και σίγουρα, η δέκατη Μούσα κατά τον Πλάτωνα, η Λεσβία Σαπφώ, θα τον είχε σαγηνεύσει, *“Κάθε που σε κοιτάζω, λέξη δεν μούρχεται στα χείλη, η γλώσσα μου παγώνει στη σιωπή. Ιδρώτας με πλημμυρίζει και στο σκοτισμένο λογικό μου, μου φαίνεται πως πάω να ξεψυχήσω”!*

Ας μη παραλείψουμε να πούμε ότι, ναι, εκεί, στη Λέσβο γεννήθηκε ο Χαϊρεντίν Μπαρμπαρόσα, από μητέρα Ελληνίδα χριστιανή, ο αρχιναύαρχος του Οθωμανικού στόλου και δεινός πειρατής. Δοξάστηκε στη Ναυμαχία της Πρέβεζας, 1538, όπου νίκησε την εξασθενή αρμάδα υπό τον Αντρέα Ντόρια.

Και ο τύραννος της Σάμου, Πολυκράτης, που είχε την απόλυτη ευτυχία αλλά κατέληξε σε μαρτυρικό θάνατο, θα του δίδασκε πως “το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον”, και ότι το “θείον” είναι “φθονερόν” και οι θεοί δεν ανέχονται να έχουν οι άνθρωποι μια άδολη ευτυχία. Ο σύμμαχός του, λοιπόν, Φαραώ της Αιγύπτου, Άμασις, βλέποντας ότι ο Πολυκράτης ήταν πολύ τυχερός, τον συμβούλευσε να ξεφορτωθεί κάτι πολύτιμο που είχε επάνω του για να μην θυμώσει τους θεούς. Έτσι ο Πολυκράτης πήρε ένα δαχτυλίδι και το πέταξε στη θάλασσα. Μετά από μερικές μέρες ένας φαράς έφερε στον Πολυκράτη δώρο ένα μεγάλο ψάρι που είχε πιάσει. Ετοιμάζοντας το ψάρι οι υπηρέτες βρήκαν μέσα το δαχτυλίδι του Πολυκράτη. Τότε ο Πολυκράτης χαρούμενος έστειλε γράμμα στον Άμασι εξηγώντας του τι είχε συμβεί. Ο Άμασις, αμέσως, διέλυσε τη συμμαχία του με τον Πολυκράτη, πιστεύοντας ότι ένας τόσο τυχερός άνθρωπος αναμφισβήτητα θα είχε πολύ άσχημο τέλος. Και πράγματι είχε. Έπεσε στην παγίδα του σατράπη των Σάρδεων, ο οποίος τον έγδारे ζωντανό. Θα του δίδασκε ακόμα τα επιτεύγματα της αρχαίας μηχανικής, παρουσιάζοντας το θαυμαστό υδραγωγείο, το “Ευπαλίνειο Όρυγμα”.

Εκεί, στην αρχαία Σάμο, θα συναντούσε και τον Πυθαγόρα, τον θεμελιωτή των μαθηματικών και της επιστήμης των ουρανίων σωμάτων, και βεβαίως, το εφεύρημά του, η “Τετρακτύς”, η πηγή της αενάου φύσεως, θα τον γέμιζε απορία. Αλλά η διδασκαλία του Επίκουρου, ο οποίος “κληρουχησάντων Αθηναίων την Σάμον εκείθι τραφήναι”, ότι η ηδονή και ο πόνος είναι το μέτρο για το τι πρέπει να προτιμούμε και το τι πρέπει να αποφεύγουμε για εξασφάλιση της ψυχικής μας ηρεμίας, σίγουρα θα τον μπέρδευε, χωρίς να είναι βέβαιον αν η Τετραφάρμακος του Επίκουρου, «Άφοβον ο θεός // Ανύποπτον ο θάνατος // Και ταγαθόν μεν ευκαίον // το δε δεινόν ευεκαρτέρητον», θα

τον ενθουσίαζε. Και θα προσέτρεχε σε πιο εύληπτα πράγματα, όπως το ηλιοκεντρικό μοντέλο του Ηλιακού μας Συστήματος, που πρότεινε ο Αρίσταρχος ο Σάμιος.

Στην ανεμώεσσα Ικαρία, το νησί του Δαίδαλου και Ίκαρου, σίγουρα θα εθαύμαζε τον ναό της Αρτέμιδος, στην τοποθεσία Νας, τον ιερό τόπο για τους αρχαιοέλληνες του Αιγαίου, αλλά οι Ναϊάδες, που έδιναν τον έρωτά τους αδιακρίτως σε θεούς και ανθρώπους, θα τον περιπλανούσαν, χωρίς μεγάλες αντιρρήσεις, σε κελαρυστές πηγές και λίγο πάρα πέρα.

Και θα ήταν μεγάλη του παράλειψη, αν δεν επεσκεπτετο τον πρώτο βασιλιά της Χίου, Οينوπίωνα, γιό του Διονύσου και της Αριάδνης, που είχε έρθει από την Κρήτη, και δίδαξε στους κατοίκους το εμπόριο στη θάλασσα και πώς να καλλιεργούν αμπέλια. Θα δοκίμαζε τον γλυκύτατο, θεραπευτικό, αρωματικό και εύπεπτον οίνο, και μες την παραζάλη του θα ζήλευε το Ωρίωνα, ανήρ εξόχου ρώμης και καλονής και δεξιώτατος κυνηγός, ο οποίος, κάποτε, πριν γίνει αστερισμός, φιλοξενούμενος του Οينوπίωνα, είχε ερωτευθεί σφόδρα την κόρη του, Μέραδη.

Και αν όλα αυτά του προκαλούσαν ναυτία και οπωσδήποτε μνησικακία για τα επιτεύγματα των Ελλήνων, κάποιος θα του συνιστούσε να προσφύγει για θεραπεία στην Κω, στο νησί του Ιπποκράτη, τον πατέρα της Ιατρικής, και στο Ασκληπιείο, στον χώρο θεραπείας και διδασκαλίας της επιστημονικής ιατρικής.

Όχι, δεν θα του συνιστούσαμε να ασπαστεί τη λατρεία του Απόλλωνος του Μεγιστέως, αλλά σαν βρεθεί στο Καστελλόριζο – Μεγίστη, ας ακουρμαστεί τις προετοιμασίες των κατοίκων του νησιού για την εκστρατείας της Τροίας.

Ίσως απομακρυνθήκαμε από τον ρεαλισμό και τη σύγχρονη πραγματικότητα.

Κακά τα ψέματα. Όταν πέθανε ο Σουλεημάν ο Μεγαλοπρεπής, το 1566, η Οθωμανική Αυτοκρατορία ήταν η πρώτη δύναμη στην Ευρώπη. Είχε επιχειρήσει με αξιώσεις ακόμη και την πολιορκία της Βιέννης. Ποιοί και πως την έφεραν μέχρι εδώ; Πρόκειται για ιστορία αιώνων. Αλλά, στη σύντομη αυτή αναφορά, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε κάποια κραυγαλέα και αποφασιστικής σημασίας λάθη και ατοπήματα.

Στις 16 Ιουλίου 1054, το θρησκευτικό μίσος φθάνει στην αποκορύφωσή του με το οριστικό Σχίσμα της Εκκλησίας του Χριστού. Δέκα επτά χρόνια αργότερα, το 1071, θα γίνει στο Μάτζικερτ η πρώτη σύγκρουση μεταξύ Βυζαντινών και Σελτζούκων. Ο Ρωμανός Δ' Διογένης θα ηττηθεί και θα οδηγηθεί αιχμάλωτος στον αντίπαλό του Αρσλάν. Είναι η απαρχή της συρρίκνωσης του Βυζαντίου. Έναν αιώνα αργότερα, το 1176, στο Μυριοκέφαλο, ο Σουλτάνος του Ικονίου, Αρσλάν Β', κατήγαγε συντριπτική νίκη κατά του Μανουήλ Κομνηνού. Αργότερα, για να μην μπλέκουμε με χρονολογίες, Κάποιος Σουλεημάν Μπέης θα κληθεί και θα καταλάβει για λογαριασμό κάποιου μνηστήρα του Βυζαντίου τις σπουδαιότερες πόλεις του Βοσπόρου, και στη συνέχεια με τη σύμφωνη γνώμη του εντολοδόχου του, Αυτοκράτορα πλέον, εγκαθίσταται στη Νίκαια, την οποία κάνει πρωτεύουσα των Σελτζούκων μόλις ογδόντα χιλιόμετρα από τη

Βασιλεύουσα. Έναν αιώνα αργότερα, ο Αυτοκράτορας Καντακουζηνός, για να απαλλαγεί από τον ανταγωνιστή του Παλαιολόγο, θα καλέσει σε βοήθεια τους Οθωμανούς, οι οποίοι για πρώτη φορά θα πατούσαν πόδι στα Βαλκάνια. Και ο Καντακουζηνός, για να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του, θα δώσει την κόρη του Θεοδώρα σε γάμο με τον Ορχάν, γιό του Οσμάν από τον οποίο η Οθωμανική Αυτοκρατορία πήρε το όνομά της. Τέτοιες και πολλές άλλες τέτοιες Βυζαντινές αδυναμίες και αθλιότητες θα επιτρέψουν την πλήρη κατάκτηση και κατοχή από τους Οθωμανούς όλων των Ελληνικών χωρών για τέσσερις και πλέον αιώνες.

Θα πεί ο Πλοίαρχος Παύλος Κουντουριώτης, αρχηγός του στόλου: «Με την δύναμιν του Θεού και τας ευχάς του Βασιλέως και εν ονόματι του Δικαίου πλέω μεθ' ορμής ακαθέκτου και με την πεποίθησιν της νίκης εναντίον του εχθρού του Γένους». Ήταν 3 Δεκ. 1912, στα ανοιχτά του ακρωτηρίου της Έλλης. Θα σκορπίσει τον τρόπο στο “Μπαρμπάρσα” και στον υπόλοιπο Τουρκικό στόλο. Τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου ελευθερώνονται. Και οι Διεθνείς Συμβάσεις που θα συνομολογηθούν στη συνέχεια θα εξασφαλίσουν το αδιαμφισβήτητο νομικό καθεστώς όλου του Ελληνικού Αρχιπελάγους.

Αλλά οι Τουρκικές αμφισβητήσεις και επεκτατικές βλέψεις, πάντα παρούσες. Άλλοτε με ποιητικές εκφράσεις και άλλοτε με εικαστικές απεικονίσεις.

Το σκηνικό ήταν καλά στημένο. Σε πρόσφατη επίσκεψη στο Πανεπιστήμιο Εθνικής Άμυνας στην Κωνσταντινούπολη, με αφορμή την επέτειο των γεγονότων του 1922, ο Ερντογάν υπογράφει στο βιβλίο επισκεπτών έχοντας πίσω του περιτέχνως καδροποιημένο χάρτη, στον οποίον απεικονίζονται οι μαξιμαλιστικές τάσεις του τουρκικού στρατιωτικού κατεστημένου με το Αιγαίο διχοτομημένο με βάση τη μέση γραμμή μεταξύ της Ανατολίας και της ηπειρωτικής Ελλάδος, με το όνειρο της “Γαλάζιας Πατρίδας”. Τέτοια !

Κύριε Πρωθυπουργέ της Ελλάδος, Κυριάκο Μητσοτάκη, θα αξιώσετε από τον Τούρκο Πρόεδρο, Ταγίπ Ερντογάν, στην επικείμενη συνάντησή σας, την αποκαθήλωση του κάδρου-χάρτη που προσβάλλει το διεθνές δίκαιο αλλά και την εθνική μας συνείδηση;

Και κάτι φιλικό προς τον Ταγίπ. Όταν ο παπάς θα πλησιάσει για να μεταλάβει τον ετοιμοθάνατο Αυτοκράτορα, ο Φραγκίσκος Ιωσήφ θα προσπαθήσει να εξομολογηθεί, «. . . εν ταπεινότητι και μετανοία ομολογώ τις αμαρτίες μου . . . Υπεροψία! . . . Ήμουν υπερόπτης!». Σε λίγο θα κατέρρευε και η Αυτοκρατορία της Αυστροουγγαρίας.

Γρηγόριος Δημ. Νούσιας – Αεροπόρος